

Arrest

nr. 72 431 van 22 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VERHEYEN en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op de zesde van de zevende maand 1374 (28 september 1995 volgens de Gregoriaanse kalender) en dus minderjarig te zijn. U verklaart geboren te zijn in het dorp Kata Seb in het district Miramor van de provincie Daykundi. U bent een Hazara en bent sjiïet. Uw moeder was gehuwd maar werd weduwe voor uw geboorte. Twee jaar na het overlijden van haar eerste man werd u geboren uit haar geheime relatie met Q. (...). Uw moeder wou echter niet opnieuw huwen. De relatie met uw broers uit het eerste huwelijk van uw moeder was niet best. U werd door hen aangevallen en er was geregeld ruzie. Vanaf uw zevende ging u werken en wonen bij andere mensen. U ging wel nog geregeld naar huis. Op uw elfde werd u echter door uw

stiefbroers uit het huis gezet. Ze vreesden dat u anders ook een deel van de erfenis zou opeisen. U werkte als herder en daarna werd u tewerkgesteld in de bouwsector en als landbouwer. U verklaart de laatste twee jaar voor uw vertrek in de regio Charkh, dorp Shah Bedak, eveneens in het district Miramor, te hebben gewoond. U werkte in Shah Bedak als metselaar. U had daarvoor al twee jaar bij S. (...) en één jaar bij K. (...) gewerkt. Naast de problemen met uw stiefbroers verklaart u ook problemen te hebben gehad met de inwoners van uw regio. U ging vroeger naar de moskee, maar werd daar door anderen lastiggevallen en gepest, omdat u een bastaardkind bent. Om die reden ging u het jaar voor uw vertrek niet meer naar de moskee. De Mullah van de moskee, S. A. (...), stuurde H. A. (...) om u te vragen waarom u niet meer kwam. Hij werd kwaad en bedreigde u met de dood als u niet meer naar de moskee zou komen. Ook uw werkgever R. (...) werd door de mullah, zijn oom, onder druk gezet. U kreeg daardoor ook problemen met R. (...) en werd door hem in elkaar geslagen. De dag van uw vertrek werd u op weg naar het werk tegengehouden door de Taliban. Er stapte een man uit een zwarte auto die vroeg of u een stemkaart had. U had geen stemkaart. Daarop stapte een andere man uit de wagen met een mes. Hij vroeg uw naam en adres. U toonde waar u woonde en werkte. Op dat moment was u werkzaam en woonachtig bij R. (...). Na bemiddeling door hun chauffeur werd u vrijgelaten met de waarschuwing dat ze morgen zouden terugkomen en dat u dan met hen meemoest. U keerde niet meer terug naar huis en besliste het land te verlaten. In het begin van de maand sawr 1389 (eind april 2010 volgens de Gregoriaanse kalender) verliet u Afghanistan. U reisde vanuit Daykundi via Kabul en Kandahar naar Iran. Via Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk kwam u uiteindelijk in België aan op 20 juni 2010 waar u op 22 juni 2010 asiel aanvraagde.

U legt geen documenten voor ter staving van uw asielrelaas.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u blijkbaar vasthoudt aan uw minderjarigheid (CGVS, p. 4). Uit het administratieve dossier blijkt echter dat u op datum van 8 juli 2010 met een redelijke wetenschappelijke zekerheid een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 19,6 jaar met een standaarddeviatie van 1,6 jaar een goede schatting is. Gezien uw beweerde minderjarigheid niet geloofwaardig is, kan dan ook worden verwacht dat u over uw asielrelaas duidelijke, coherente en volledige verklaringen kan afleggen.

U slaagde er echter niet in het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico op het lijden van ernstige schade te lopen zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Uw vluchtrelaas bevat immers diverse onlogische elementen, die de geloofwaardigheid van uw relaas op de helling doen staan. Zo verklaart u op de dag van uw vertrek uit Afghanistan tegengehouden te zijn door de Taliban. U verklaart niet te weten waarom u toen werd tegengehouden (CGVS, p. 14). U werd gefouilleerd en gevraagd of u een stemkaart had. U verklaart dat u wist dat het om Taliban ging door hun uiterlijk en het feit dat ze naar een stemkaart vroegen. U had immers al van anderen gehoord dat de Taliban tegen de verkiezingen was en als ze een stemkaart op je vonden, men kon beschuldigd worden van samenwerking met de regering. Opvallend is dat u geen enkel concreet voorbeeld kan aanhalen van personen die door het bezit van een stemkaart problemen met de Taliban kregen. Merkwaardig is ook dat ondanks het feit dat er geen stemkaart werd gevonden u toch werd bedreigd met een mes en ze u wilden meenemen (CGVS, p. 13-14). Waarom ze u wilden meenemen weet u niet. U vermoedt dat ze u wilden laten deelnemen aan gevechten of een zelfmoordaanslag wilden laten plegen (CGVS, p. 14). Waar u dat vermoeden vandaan haalt is echter niet duidelijk gezien de Taliban, naast uw stemkaart, geen andere dingen vroeg of zei (CGVS, p.17). Ook kende u voor dit incident geen problemen met de Taliban (CGVS, p. 14-15). Opvallend is ook dat ze u die dag hebben laten gaan met enkel de mededeling dat ze de volgende dag bij u thuis zouden langskomen (CGVS, p. 13). Als de Taliban u echt had willen meenemen hadden ze dat ook gedaan en u niet nog de kans gegeven om te vluchten.

Wat er ook van zij, zoals uit objectieve informatie blijkt die aan het administratieve dossier werd toegevoegd dateren de presidentsverkiezingen van 20 augustus 2009 terwijl u werd tegengehouden in april 2010, ongeveer acht maanden later. Daarnaast waren de parlementsverkiezingen, die in september 2010 plaatsvonden nog ver af. Het is dus niet aannemelijk dat de Taliban er zou van uitgaan dat de burgers stemkaarten op zak zouden hebben.

Bovendien liet u nadat u uit het dorp gevlucht was na om uw werkgever R. (...) te waarschuwen dat de Taliban de dag nadien aan zijn deur zouden staan (CGVS p.15). Nochtans had u daar nog de tijd en gelegenheid voor. U blijkt immers gevlucht te zijn naar Kabul en zo naar Kandahar waar u wel contact

opnam met Sultan, voor wie u vroeger werkte (CGVS p. 14). U weet evenmin of de Taliban dan daadwerkelijk bij R. (...) zijn langs geweest, en kan dus niet aannemelijk maken dat u werkelijk nog gezocht werd (CGVS p. 16). Als bijkomende reden voor uw vertrek haalt u de conflicten met uw stiefbroers en andere inwoners van uw regio aan. Er moet echter worden vastgesteld dat nergens u een verband aanhaalt tussen de vervolging die u vreest en één van de in de Conventie opgesomde vervolgingsgronden, namelijk uw politieke overtuiging, religie, lidmaatschap van een sociale groep of uw ras. U verklaart dat toen u jong was en nog bij uw moeder woonde u veel problemen had met uw stiefbroers. Er was vaak ruzie en u werd door hen aangevallen. Als reden hiervoor geeft u aan dat ze u nooit graag zagen en vreesden dat u een deel van de erfenis zou opeisen. Dit zijn problemen van familiale aard. Daarnaast verklaart u dat u vaak werd gepest door mensen uit de regio, omdat u een bastaardkind bent. Toen u echter aan het werk ging bij Sultan had u geen contact meer met deze mensen (CGVS, p. 15). Daarnaast geeft u dit ook aan als reden waarom u niet meer naar de moskee ging. De mullah stuurde daarop Hussein Ali en die bedreigde u met de dood. U verklaart echter zelf dat het niet naar de moskee gaan in feite niet erg is en dat het alleen bij dreigen bleef (CGVS, p. 17-18). Nergens blijkt hieruit dat u omwille van een gegronde vrees voor vervolging uw herkomstland diende te verlaten.

Gezien bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u doorheen uw verklaringen een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi, meer bepaald in het district Miramor, te worden beoordeeld.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi, meer bepaald in het district Miramor, te worden beoordeeld. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan-Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Parwan, Wardak, Pansjir, Logar, Kapisa, Bamyan, Daykundi en Kabul)" dd. 27 augustus 2010, updated 20 januari 2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld. Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de provincie Daykundi door de bronnen als een rustige provincie wordt omschreven. Slechts in enkele zuidelijke districten is er sprake van veiligheidsincidenten. Voor het district Miramor wordt geen melding gemaakt van noemenswaardige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afgaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika,

Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Daykundi een complementaire vorm van bescherming te bieden. U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in uw regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Miramor van de provincie Daykundi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 48/4 (subsidiaire beschermingsstatus) en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling.

2.1.1. De verzoekende partij klaagt de schending aan van art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna wet van 29 juli 1991) aan evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.1.2. Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

2.1.3. Verzoekers argumentatie bevat geen enkele concrete repliek met betrekking tot de diverse vaststellingen verwoord in de bestreden beslissing, zodat deze onverkort gehandhaafd blijven. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker in gebreke blijft.

2.1.3.1. Wat de minderjarigheid van verzoeker betreft meent de Raad dat dit een overtollig motief betreft. Verzoeker toont niet aan dat zijn leeftijd het hem niet mogelijk maakte op effectieve wijze deel te nemen aan zijn interview. Dit blijkt ook niet uit het gehoorverslag. De commissaris-generaal neemt zijn

beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. Van verzoekende partijen kan dan ook worden verwacht dat zij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van hun asielaanvraag, de feiten die de aanleiding waren voor hun vlucht op een geloofwaardige en coherente manier zouden kunnen weergeven aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van hun asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoekers aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en/of tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.1.3.2. Verzoeker stelt dat hij eerlijk is geweest in zijn verklaringen en dat hij wel degelijk lastig gevallen werd door de Taliban.

Verweerder antwoordt terecht dat het louter volharden in eerder tijdens de procedure afgelegde verklaringen niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Om redenen die duidelijk in de bestreden beslissing worden uiteengezet kan er geen geloof gehecht worden aan de door verzoeker ingeroepen problemen met de Taliban.

Verweerder wijst er terecht op dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS, nr. 165.484 van 4 december 2006).

De bestreden beslissing stelt: *“Uw vluchtrelaas bevat immers diverse onlogische elementen, die de geloofwaardigheid van uw relaas op de helling doen staan. Zo verklaart u op de dag van uw vertrek uit Afghanistan tegengehouden te zijn door de Taliban. U verklaart niet te weten waarom u toen werd tegengehouden (CGVS, p. 14). U werd gefouilleerd en gevraagd of u een stemkaart had. U verklaart dat u wist dat het om Taliban ging door hun uiterlijk en het feit dat ze naar een stemkaart vroegen. U had immers al van anderen gehoord dat de Taliban tegen de verkiezingen was en als ze een stemkaart op je vonden, men kon beschuldigd worden van samenwerking met de regering. Opvallend is dat u geen enkel concreet voorbeeld kan aanhalen van personen die door het bezit van een stemkaart problemen met de Taliban kregen. Merkwaardig is ook dat ondanks het feit dat er geen stemkaart werd gevonden u*

toch werd bedreigd met een mes en ze u wilden meenemen (CGVS, p. 13-14). Waarom ze u wilden meenemen weet u niet. U vermoedt dat ze u wilden laten deelnemen aan gevechten of een zelfmoordaanslag wilden laten plegen (CGVS, p. 14). Waar u dat vermoeden vandaan haalt is echter niet duidelijk gezien de Taliban, naast uw stemkaart, geen andere dingen vroeg of zei (CGVS, p.17). Ook kende u voor dit incident geen problemen met de Taliban (CGVS, p. 14-15). Opvallend is ook dat ze u die dag hebben laten gaan met enkel de mededeling dat ze de volgende dag bij u thuis zouden langskomen (CGVS, p. 13). Als de Taliban u echt had willen meenemen hadden ze dat ook gedaan en u niet nog de kans gegeven om te vluchten.

Wat er ook van zij, zoals uit objectieve informatie blijkt die aan het administratieve dossier werd toegevoegd dateren de presidentsverkiezingen van 20 augustus 2009 terwijl u werd tegengehouden in april 2010, ongeveer acht maanden later. Daarnaast waren de parlementsverkiezingen, die in september 2010 plaatsvonden nog ver af. Het is dus niet aannemelijk dat de Taliban er zou van uitgaan dat de burgers stemkaarten op zak zouden hebben."

De Raad schaaft zich achter dit motief.

2.1.3.3. De bestreden beslissing stelt verder: *"Als bijkomende reden voor uw vertrek haalt u de conflicten met uw stiefbroers en andere inwoners van uw regio aan. Er moet echter worden vastgesteld dat nergens u een verband aanhaalt tussen de vervolging die u vreest en één van de in de Conventie opgesomde vervolgingsgronden, namelijk uw politieke overtuiging, religie, lidmaatschap van een sociale groep of uw ras. U verklaart dat toen u jong was en nog bij uw moeder woonde u veel problemen had met uw stiefbroers. Er was vaak ruzie en u werd door hen aangevallen. Als reden hiervoor geeft u aan dat ze u nooit graag zagen en vreesden dat u een deel van de erfenis zou opeisen. Dit zijn problemen van familiale aard. Daarnaast verklaart u dat u vaak werd gepest door mensen uit de regio, omdat u een bastaardkind bent. Toen u echter aan het werk ging bij Sultan had u geen contact meer met deze mensen (CGVS, p. 15). Daarnaast geeft u dit ook aan als reden waarom u niet meer naar de moskee ging. De mullah stuurde daarop Hussein Ali en die bedreigde u met de dood. U verklaart echter zelf dat het niet naar de moskee gaan in feite niet erg is en dat het alleen bij dreigen bleef (CGVS, p. 17-18)."*

Verzoeker betwist dat zijn hoedanigheid van natuurlijk kind en de moeilijkheden waarvan hij het voorwerp geweest zou zijn niet onder het Verdrag van Genève zouden vallen. Seksuele handelingen verricht buiten het huwelijk kunnen in bepaalde landen een blijvende bron van schaamte zijn voor de familie. Het is mogelijk dat dit voor de kinderen geboren uit dergelijke handelingen leidt tot een sociaal en cultureel stigma en uitsluiting uit de samenleving. In dat geval zou de betrokkene kunnen behoren tot een sociale groep van buiten een huwelijk geboren kinderen.

Voor het bewijs van de hoedanigheid van vluchteling is echter een gegronde vrees voor vervolging noodzakelijk. De directe aanleiding voor de vlucht van verzoeker zou de controle waarvan hij het voorwerp was door de Taliban geweest zijn. Verzoeker heeft dit echter niet aannemelijk gemaakt.

Wat de aangehaalde moeilijkheden als natuurlijk kind betreft maakt verzoeker niet aannemelijk dat zij ernstig genoeg waren om als vervolging te worden beschouwd of een vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Toen verzoeker aan het werk ging bij Sultan had hij geen contact meer met de mensen die hem lastigvielen (CGVS, p. 15). Daarnaast geeft verzoeker het als reden aan waarom hij niet meer naar de moskee ging. Het niet naar de moskee gaan was volgens verzoeker echter in feite niet erg en het bleef bij dreigen (CGVS, p. 17-18). Verzoeker leefde niet bij zijn familie en slaagde er in 7000 USD te sparen voor zijn vertrek. Zijn hoedanigheid van natuurlijk kind verhinderde dan ook geenszins dat verzoeker werkte en een aanzienlijk bedrag kon sparen. Hieruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst een relatief normaal leven kon leiden. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat dit het bewijs is van zijn hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.1.3.4. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft stelt verzoeker dat problemen zich voordoen in gans Afghanistan en de burgerbevolking overal lastiggevallen wordt en men in Afghanistan nergens veilig is.

Dit is geen weerlegging van de uitvoerige motivering in de bestreden beslissing die steun vindt in het administratief dossier en bijgewerkt werd tot 24 augustus 2011 in de nota gevoegd bij de verweernota.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. Verzoeker kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS